



Надя Кехлибарева

Водоносец и водолеец

– Колко време губиш с Фането! – казва мама на баба Калиопа. – Лошо е, че не се намира място за Фането в детската градина.

А баба Калиопа мълчаливо поклаща глава. И се радва, дето няма място за Фането в детската градина. Не е ли весело внучката да се върти около баба си?

– Но догодина Фането ще тръгне на училище – казва мама. – Там има място за всички деца. Тогава ще купим чанта и на моето момиче.

А баба Калиопа пак мълчаливо клати глава. И сега вече се радва, че ще купят на Фането чанта.

Сетне мама взема дебелия си папка, бързо целува Фането и бързо се отправя към недостроеното пристанище.

Фането притисва с длан целувката на мама към бузата си и сяда на стъпалата пред къщата. И се замисля. Дали е приятно да тръгнеш на училище? Сигурно е приятно – там нали те чакат и други първокласници, голяма игра ще падне. Само че... буквите! Дали е мъчно да научиш буквите? Ето – Фането помни буквата „О“, която прилича на пръстен. И буквата „Е“, която прилича на гребен. Дори и буквата „Т“, която прилича на маса, където никой нищо не слага. Дори и буквата „Н“, която прилича на стол с облегалки. Но те, буквите, са много.

Докато се чуди дали е много мъчно до една да научиш буквите, Фането изведнъж забелязва белия облак, който се носи по небето. Какъв хубав облак! Може крилето му да са от пера. Както на птиците. А може да са от плат. Както платното на платноходката, която мина оня ден покрай брега на езерото. А може да са и от паяжина. От гъста паяжина, която не се къса току-така. Нито от подухването на вятъра се къса, нито от златната ножица на слънцето. Но чакай, чакай! Златната ножица на слънцето си е за подрязване на сенките. За подрязване на сенките около дърветата и под стряхата. Не й се вярва на Фането, че златната ножица на слънцето ще поиска да навреди на белия облак.

Пътува ли, пътува белият облак по небето. Но той сякаш се е накачил да поспре над Фането. Сякаш се е приготвил да й каже нещо. И Фането става от стъпалата, тя вече се повдига и на пръсти – за да чуе по-добре думите му. Тъкмо тогава иззад хълмовете изскача самолет.

Тътнат моторите на самолета, гърмят като гръмотевици. И заглушават думите на белия облак. Самолетът се завърта над дърветата и стряхата, описва кръг над целия двор и поема надолу – към синьото езеро и синия плавателен канал, който стига морето.

А после Фането долавя, че на двора отново е тихо. Баба Калиопа стои на балкона и тупа одеяла. Две пчели бръмчат и се гонят над лехата.

Чукче почуква зад оградата. Чичо Ставри Съседа си потяга градинската чешма.

– Ах! Ами белият облак! – ахва Фането, отмята глава и търси по небето.

Отдалечил се е белият облак. Почти до Пясъчната планина е отишъл. Но в последната минута, точно преди да потегли нагоре по планината, белият облак се извива към Фането и неговата пухкава уста се разтваря. А гласът му напомня полъх, от разлюлени летни клони.

– През нощта ще се върна, Фане. Да се наприказваме ще се върна. Ако ти до довечера си научиш да сънуваш сън за мене, аз непременно ще се върна. Чуваш ли?

Как няма да си научи да сънува сън за белия облак Фането? Тя още отсега си научава да сънува такъв сън. Само нощта да дохожда по-бързо!

И Фането пак сяда на стъпалата пред къщата – да гледа кога ще залезе слънцето, кога ще потъмнее земята.

А през нощта.

През нощта белият облак се връща при Фането.

– Ще се наприказваме ние, както ти обещах – захваща гостенинът. И гласът му напомня полъх от разлюлени летни клони.

– По-скоро... аз ще се наприказвам, Фане. Знаеш ли, щом те зърнах тая заран – и разбрах, че съм ти се харесал. По очите ти разбрах. Затова си рекох: ще ѝ поразправам за себе си на оная паланка. Винаги изпитвам удоволствие, когато говоря за себе си пред слушател, който ме харесва. Аз и за брат си ще ти поразправам, искаш ли? Защото ние с моя брат никога не се разделяме за дълго.

– А твоят брат къде живее? – пита Фането.

– Върху рамото на планината живеем и двамата. Върху рамото на Ясеновата планина, която се намира зад Пясъчната планина. И зад езерото. Но на мене ми се ще поред да ти разправам...

– Разправай ми поред – казва Фането. И очите ѝ се разширяват.

– И тъй: на мене... главната ми задача е да се разхождам и да събирам вода в котела си, в калайдисания си котел. Аз по всяко време мога да излизам на разходка. Но предпочитам да излизам призори. Тръгвам на разсъмване, вървя през ясеновите гори – да се надишам на прохладата. Безшумно се провирам между дърветата и ми е драго, че наоколо кръжи тънка горска миризма. Сетне се вземам над горите и се улавям с ръка за първите лъчи на слънцето, което излита в простора. А той, просторът, по изгрев слънце е червен като божурите, които цъфтят в подножието

на планината. Краищата на моята дреха се допират до червения цвят. И не щеш ли – порозовяват. Разбудените гургулици на часа ме виждат и казват: „Какъв хубав облак!“ Но аз продължавам пътя си. Затрептя ли над сечището, веднага забелязвам, че бригадата на дърварите вече е започнала работа. Те и дърварите ме забелязват. И шофьорите на товарните коли. „Какъв хубав облак!“ – казват те. А най-младият от тях не пропуща да ме замоли:

Бре, облако летен,
от свила изплетен!
Със стъпка хвърката
стигни Долината.
Мини по паважа,
завий за към къщи –
на тате да кажеш,
че скоро се връщам!

– Разбира се! – кимам приятелски на най-младия от шофьорите. През това време розовото по дрехата ми избледнява и тя блясва от белота. Сякаш не е дреха, сякаш е сребърна пряспа. Радвам й се аз. И току я поглаждам. А преди да се разделя с Ясеновата планина, гребвам шепа вода от нейното Петково кладенче. Дядо Петко изградил преди сто години кладенчето, оттогава останало името. Гребвам аз с моя калайдисан котел, а кладенчето отразява лицето ми и казва: „Какъв хубав облак!“

В дълбината си оглеждам
бяла облакова прежда! –

казва кладенчето.

Над зелените листа
и зелените треви
тая бяла красота
как се появи? –

възхищава ми се кладенчето. Но аз продължавам пътя си. Ето ме и над Авренското плато, където е проснала лилавия си китеник лавандулата. А по шосето кара велосипеда си раздавачът. И чантата му, натъпкана с писма и вестници, се друса на гърба му. Той и раздавачът казва: „Какъв хубав облак!“ И ме задява, гърлено ме задява:

Облачето светлокосо
пърха и подскача.
То без колело преваря
сутрин раздавача!

Но аз продължавам пътя си. Държа си аз калайдисания котел и не се спирам. Ето ме и над ливадите, които бавно се спущат към езерото. А посред най-дъхавата ливада стоят учителката и децата от детската градина на Езерово. „Какъв хубав облак!“ – казва учителката. И припряно се заема да разучи една звънлива песен с децата от детската градина:

Над роса и цветна чашка
бърза облаче с опашка.
Вее се в небето синьо
бялата му перушина.

– А за мене не се намира място в детската градина – възкликва тъжно Фането. – Но догодина ще тръгна на училище. Тогава мама ще ми купи чанта. Като на раздавача.

– Когато стигна до езерото, аз и от неговата вода загребвам. Но загребвам внимателно – да не преча на строителите по пристанището. Крановичката първа ме вижда. И казва, тутакси казва: „Какъв хубав облак!“ А после и тя запява:

Лебед ли си? Или пяна?
Чакай да те щипна с крана...

– Аз зная кой управлява Скърцащия кран! – обажда се Фането,

забравила своята краткотрайна тъга. – Златното момиче го управлява.

– Вярно! – отвръща белият облак. – Руса е крановичката, златноруса е крановичката при езерото. И прекрасно пее. Но аз продължавам пътя си. А пък от прозореца на голямата работническа кухня подава глава готвачката и преплита червените пръсти на ръцете си. „Какъв хубав облак!“ – казва готвачката. И след миг прибавя:

С бяла кърпа маха, маха
облаче от пудра захар.
То с криле от макарони
обедното слънце гони...

– Аз зная кой готви в най-голямата кухня – пак се обажда Фането. – Леля Магда готви в най-голямата кухня. Тя и макарони пече във фурната.

– А кой ме пресреща след това... догаждаш ли се? Самолетът с гръмките мотори. И самолетът казва: „Какъв хубав облак!“ И сварва мило да се пошегува:

Ех, облако – стегнат в изгладена ризка!
Ех, облако – в бели сандали обут!
Сега ще те питам: не ти ли се иска
... и бял парашут?!

– И какво?

– Но аз продължавам пътя си – не се оставя белият облак да го прекъсват. – Само че слънцето, слънцето започва да прилича. И щом леката ми дреха се завърти над Пясъчната планина, багеристът казва: „Какъв хубав облак!“ И както стиска кормилото на багера, притуря:

Хей, облако драг!
Дали си от сняг?
Не бягай, не бягай –
над мене постой!
Прикрый моя багер

от летния зной!

– Не мога да се отбивам от пътя си – отговарям аз. И се снишавам от другата страна на Пясъчната планина. И събирам по малко вода от чешмите из близките дворове. А стопанките, наизлезли по дворовете, се провикват над чемширите и ме хвалят, не им дотяга да ме хвалят: „Какъв хубав облак, Даринке! Какъв хубав облак, Еленке! Какъв хубавец, Марийче!“ Но аз продължавам пътя си. А после, когато обиколя дворовете, поемам обратно към рамото на Ясеновата планина. Тогава съзирам брат си. Моят брат се е задал към мене.

– Вода носиш ли? Носиш ли? – пита брат ми.

Сетне търпеливо пресипваме водата от моя котел в неговия. Пресипем ли я до последната капка, вместо мене към Долината вече се отправя моят брат.

– И той ли е бял като тебе? – пита Фането.

– Той прилича на истински негър – отвръща белият облак. – И котелът му на него е черен. Слиза брат ми по скатовете на Ясеновата планина, прехвърля Авренското плато, прекосява ливадите, надвесва се над езерото, залюлява се покрай Пясъчната планина и на свой ред обикаля дворовете от другата страна на планината. Само че небето потъмнява под стъпките на брат ми. И никой не вдига очи – да го похвали, да му изпее песен, стихотворение да му каже. От това може и да му домъчнява на брат ми, но той не се оплаква и си гледа работата. И навред, откъдето мине, моят брат разплисква вода от черния си котел. И докато брат ми разплисква водата... дърварите, шофьорите, раздавачът, крановичката, готвачката, летецът – който е успял да долети до варненското летище, багеристът наврх Пясъчната планина и стопанките по дворовете протягат ръце към котела и току повтарят: „Добре, че заваля – да се поразхладим! Добре, че заваля...“. А твоята баба Калиопа прибира одеялата от балкона и казва: „Тя, хубостта му на черния облак, е скрита. Тя, хубостта на някои неща и хора, не се вижда с просто око. Ама пак носи радост на земята!“. Само учителката е недоволна от дъжда. Подтичва учителката, шура се с децата през мократа ливада и вика: „По-скоро, немирници! Под навес да се подслоним, под клон да се подслоним! Да не настинете в тоя дъжд! Откъде ли пък се взе тоя дъжд?!“ А после брат ми се връща при мене. И ние кацаме един до друг върху рамото на Ясеновата планина – хубаво да си отпочинем. Че след ден или седмица ще трябва отново

да започваме обиколките с котлите.

– А с твоя брат не тръгва ли и Бурята? – пита Фането.

– Бурята е наша леля. Но ти не се плаши от нея. Колкото и да се тръшка из Долината, колкото и керемиди да смъква от стрехите, колкото и шума да скубе от дърветата, колкото и вълни да мята в езерото, Бурята знае, че е длъжна навреме да се прибере в най-дълбоката гора на Ясеновата планина. Тогава над Долината тихомълком се появява Дъгата.

– Но чакай, чакай! – досеща се Фането. – Аз съм я виждала Бурята! Аз и Дъгата съм я виждала.

– Сега вече ти разправих почти всичко за себе си и за брат си. А ти нашите имена ще ги запомниш ли? Водоносец и Водолец ще запомниш ли?

– Че те са много лесни вашите имена – засмива се Фането. – Белия Водоносец и Черния Водолец. Ето че ги запомних!

– Сега вече ще си отивам – засмива се и белият облак. – А ти спи. И расти по-скоро. Ако наистина искаш да ти купят чанта.

– Ама аз спя! – каза Фането. – Ти не забелязваш ли какво сънувам? Цялото небе, което върви над земята, сънувам.

– Вярно! – казва белият облак. И гласът му докосва ухото на Фането като полъх от разлюлени летни клони.

КРАЙ

© Надя Кехлибарева

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9214>]